

לנדבה שאין חטאת צבור מתה ומאן שמעת ליה דלמאר אין
חטאת צבור מתה ר"ש [ועליה א:] וקאמר ירעה ולא קאמר יקרב לנדבה.
וכל יפלו לנדבה דקאמר ר"ש בכל דוכתא לקין המזבח הוא:
אשם שמו בעליו או שנתכפרו. בחדר דאילו בחטאת כי האי
גוונא מתה באשם רועה דהכי גמרינן בהלכתא [תמורה יח.] כל שבתחטא
מתה באשם רועה וכל הרועין דמיהן נופלים לנדבה שכן מדרשו
של הירידה הכהן בתמ' תמורה (דף עב.) : **ר"א אומר ימות.** ר"א
אית ליה אשם כחטאת לכל דבר אף שאם שחטו שלא לשמו
פסול בפ"ק דזבחים (דף צ.) וכן לענין שאם נכנס דמו להיכל
פסול [שם פא:] : **רבי יהושע אומר יציא בדמיו עולה.** בעל האשם יציא
דמיו עולה. והתם [תמורה כ:] מפרש והלא אף נדבה עולה היא מה בין
דברי רבי יהושע לדברי חכמים אלא בזמן שהיא צבה נדבת יחיד
סומך עליה ושוטחה ונסכייה קרבינן משלו ובזמן שהיא צבה נדבת
צבור אינו סומך עליה (א) ונסכייה קרבינן משל צבור : **תניא נמי**
הכי. כדלמרא לעיל מותרות לר"ש מקרינן צון את המזבח:
מה הן מציאין מן המותרות. של צבור שנתותרו משנה לשנה:
ק"ץ

ור' יוחנן האי גמרא
גמירי לה' ר' שמעון
היה תמידן כאלה הוצרכו
לצבור מקיץ בהו למוכה
כלומר מקריבין אותן
לאלה לטוש מתקדן. אמר
כמו מיני מגדים שאין
מקריבן הסעודה כן ענין
מקריבן המזבח. והני מילי
המידן דמקריבין עלות
ניתנו. השתא נמי מקריבין
המזבח לוקיין למזבח
כמו דרוחן לאט לפני מזבח
(שאל) כגון שמי
אחרא שטחיהו וכיצא
בהון אן מקריבין בנפון
לשום עלה. דחשישיה
לאחא כפרה אע"ג דקפעה
מחן קדושה לאחא כפרה
אטו לפני כפרה אמר
מקריבין בדמיהן: אמר
הרב אן נמי מינינא
דוהבין יריעה דשיתבאר
ויזכר. ואמאי נקרב הוא
לגויה עלות דבהל. אמר
אמאי נמי גורה לאחא
כפרה אטו לפני כפרה.
מינינא מיני הכי מה
מביאין מן המותרות